

JULIE
HEILAND

DIANA

A SZÍVEK KIRÁLYNŐJE

JULIE
HEILAND

DIANA

A SZÍVEK KIRÁLYNŐJE

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Julie Heiland: *Diana – Königin der Herzen*
First published in 2021 by Ullstein Taschenbuch Verlag, Berlin

FORDÍTOTTA
Várnai Péter

SZERKESZTETTE
Winter Angéla

BORÍTÓTERV ÉS GRAFIKA
www.buerosued.de

ISBN 978-963-544-652-0

Minden jog fenntartva

© Ullstein Buchverlage GmbH, Berlin 2021

© Kossuth Kiadó 2022

© Hungarian translation Várnai Péter 2022

Borítófotó © GLIX

A könyv valós tényeken alapszik, de lady Diana történetét regényes formában meséli el. A leírt jelenetek nem mindegyike történt meg úgy, ahogyan itt olvasható. Egyes események a valóságban másként zajlottak, vagy a szerző illesztette őket a regénybe. A párbeszéddek nagyrészt ugyancsak kitaláltak.

*A világ minden csodálatos, érző lelkű,
különleges, melegszívű, lázadó
és szenvedélyes nőjének.
Azoknak, akiket nem lehet irányítani.
Ti mind koronát viseltek.*

Előszó

1996

Milyen más London késő este, amikor a világváros egy hosszú nap után lassanként nyugovóra tér! Csak néhány embert látni itt-ott. Fiatalokat, akik egy étterembe vagy bárba tartanak. Egy hölgyet, aki a kutyáját sétáltatja. Egy üzletembert, aki épp leint egy taxit. Nem sokkal korábban esett az eső. Diana* szerette az utcai lámpák aranyló csillogását a nedves aszfalton és a halk surrogást, amikor egy autó haladt el a limuzinja mellett. Egy-egy pillanatig lakásokba nézhetett be, embereket látott a tévé előtt ülni, sportolni, főzni vagy a nyitott ablaknál cigarettázni. Szórványosan az elegáns felhőkarcolókban is égtek még a lámpák. Igen, ezekben az órákban London varázslatos volt.

– Úgy két perc múlva megérkezünk – jelentette a sofőr.

---

* A regényben a néhai walesi hercegné keresztnevét nem a hivatalos átírás (Diána) szerint, hanem a köznyelvben általánosan elterjedt Dianaként írjuk. (a *Szerk.*)

Diana megköszönte, aztán újra a gondolataiba merült. Miért ilyen nehéz a szíve, amikor pedig végre megszabadult az utóbbi évek béklyóitól? És hogyan fájhat ennyire valami, ami olyan csodásan kezdődött?

„Ez a természet paradoxona” – a kérdéseket valahogy így válaszolná meg Károly. Diana elmosolyodott. Valamikor ezért is szerette. Mert még a nagy érzésekre is észszerű magyarázatot akart adni.

Három percig sem tartott, hogy az évszázad házassága befejeződjön a Somerset House kis tárgyalótermében. Milyen ironikus, hogy az épület három kilométerre sincs a Szent Pál-székesegyháztól, ahol ő azon a felejthetetlen júliusi napon örök hűséget esküdött a walesi hercegnek.

Sok minden fáj még, de a sebek lassanként begyógyulnak. Régóta tudta, hogy az álma már nem válhat valóra, és az élete is alapvetően megváltozott az elmúlt években. A mai nap azonban valaminek a végleges lezárását hozta el. És egy új kezdetet.

Diana látszólag egy vacsorára tartott az Angol Nemzeti Balett tagjaival. Nem véletlen azonban, hogy éppen azon a napon találkozik velük, amelyen kimondták a válásukat Károssal. Meg akarja mutatni a világnak, hogy elvált nőként is lehet boldog, és nem rejtőzik el otthon csalódottan és elkeseredetten. Az öltözékét tudatosan választotta meg:

a csinos nadrágkosztümben elegánsnak és magabiztosnak tűnik. A halványkék szín a végtelen nyári égboltra emlékeztette.

A kocsi megállt. A sötétített ablaküvegen két-három vaku fénye villant át.

– Egy kis türelmet! – mondta a sofőr Dianának.

Soha nem fogja megszokni, hogy az életét megossza a nyilvánossággal. Azt viszont már megtanulta, hogy a sajtót a saját céljaira használja. A limuzin bal oldalán szállt ki, hogy a fotósok jobban meg tudják örökíteni. Boldog mosolyának minden címlapon ott kell lennie.

Most már minden felől fények villogtak.

– Diana, hogy érzi magát elvált nőként? Milyen tervei vannak? Diana!

A táskáját tudatosan a bal kezében tartotta. Így majd látják, hogy nemcsak a jegygyűrűjét viseli, hanem a gyémántokkal és zafírokkal kirakott eljegyzési gyűrűt is. Így akarja a világot arra a fogadalomra emlékeztetni, amelyet Károllyal a Szent Pál-székesegyházban tettek egymásnak. Soha nem fogja elfelejteni azt a tizenöt évvel ezelőtti júliusi napot, amelyen ő, a félénken mosolygó, húszéves menyasszony egy gomolygó fehér ruhakölteményben a hercege felé tartott, aki az oltárnál várta.

Bármit írtak is az újságok, bármit beszéltek is az emberek, bármit állított is Károly: a herceg szerette őt. Diana látta ezt a szemében. És ő is szerette Károlyt. Teljes szívből. És mindannak dacára, amit vele szemben elkövetett,

mindig a szívében fogja hordozni. Ez ellen már régóta nem védekezett, az csak felesleges fájdalmat okozott. Elvégre Károly a gyermekei apja. Ő pedig végre békére akar lenni. Ezért az emlékezetében megőrzi Károlyt annak a visszafogott és melankolikus fiatal férfinak, aki az első találkozásukkor volt.

ELSŐ RÉSZ

1

1977

– Bízhat bennem – mondta.

Egyetlen mondat volt, és mögötte az egész világ. Egy szombat délelőtt jött el, Sarah nagy lelkesen jelentette be a látogatását.

– Napközben maradj távol tőle! – parancsolta Dianának. – Örülj, ha a vacsorán jelen lehetsz. Egyébként is, hogy festesz már megint?

Diana fehér, átlátszatlan harisnyanadrágot viselt, hozzá fekete bodyt és pihekönnyű selyemsálat. A balettöltözékét. Mindent megadott volna azért, hogy kilovagolhasson a nővérével és a herceggel. Még könyörgött is érte. Ez azonban Sarah-t csak megerősítette abban, hogy a kishúga túlságosan gyerekes a hercegnek. Diana ezért nagy adag tejpudingot főzött magának, bebújt vele az ágyba a szobájában, és elmerült Barbara Cartland egyik könny-

fakasztó regényében, amelynek „A király menyasszonya”^{*} volt a címe.

„A férfi hangjában annyi gyengédség volt, hogy a lány a vállához szorította az arcát...

– Ma este – mondta aztán a férfi – te csupán gyerek vagy, drágám, még nem nő, és ezért én a szíved hercege szeretnék lenni, ahogyan te az én szívem királynője vagy.

– Szeretlek – suttogta a lány, és a feje visszahullott a puha párnára.”

Diana a hátára gördült, a hasára fektette a könyvet, és a feje alá tette a kezét.

– Csodás lehet hercegnőnek lenni – sóhajtotta. – Maga szerint is, Ms. Harmony?

Ms. Harmony egy rózsaszínű tengerimalacka volt, Diana hatalmas plüssállatgyűjteményéhez tartozott, amely az ágynak majdnem a teljes fejrészét elfoglalta.

Barbara Cartland regényeiben az élet mindig csodásan könnyű volt. A hősnők gyönyörűek, csak egy kicsit magányosak. Aztán találkoztak életük szerelmével, és kivirágoztak. Néhány drámai hullámvölgy után végül egymásra találtak a szívük hercegeivel, és boldogan éltek, míg meg nem haltak.

---

* Barbara Cartland (1901–2000) *Bride to the King* című regénye nem jelent meg magyar nyelven. A szerzőnőt a világ egyik legtermékenyebb írójaként tartják számon. (a *Szerk.*)

Nem hasonlít egy kicsit az ő élete is ezekhez az irodalmi szappanoperákhoz? Vagy inkább egy szomorú meséhez?

Mintegy végszóra Raine hangja zúgott végig a folyosón:

– Figyeljenek oda! Az egy György korabeli komód! Tudják egyáltalán, mennyit ér?

Raine az alkalmazottakkal veszekedő gonosz mostoha volt, Diana pedig Hamupipőke. Egy tizenhat éves lány, akinek valójában fiúnak kellett volna születnie. Két leánygyermek után a Spencer család olthatatlanul örökösre vágyott. Helyette azonban Diana látta meg a napvilágot. Keserű csalódás volt. Ezt Diana két évvel később született öccse sem tehetné jóvá, a szülei öt évvel később elváltak.

Diana kiugrott az ágyból, és tünődően kinézett az ablakon. „Álomszép” – áradozott sokszor az édesapja, amikor kilovagolt, és a tekintetét végigjáratta a messzire nyúló, enyhén dombos szántóföldeken. Az őszi fényben a fák rozsdavörös és sárga színekben ragyogtak. Közel s távol csak kis házakat és birkákat lehetett látni.

– Ó, azt a borzalmas festményt is elvihetik az árverésre.

Raine, amióta Diana édesapja tavaly feleségül vette, az Althorp House úrnőjét játszotta. Mindent, amit a kezébe kaparintott, árveréseken kótyavetyélt el. A nemzedékek óta a Spencer család tulajdonában levő bútorokat csillogó giccsekre cserélte. Diana szívből gyűlölte Raine-t, pedig a kedvenc íróője, Barbara Cartland lánya volt. Hogyan

tehetette meg az apja a gyerekeivel, hogy titokban összeházasodott ezzel a harsány, közönséges és nevetséges nővel?

Dianát újra ismerős érzés fogta el. Mintha egy jeges vasmarok fonódott volna a szívére. Mintha nem lenne igazi helye ebben a világban. Az élénk őszi színek eltűntek a félig befagyott mezőkről felszálló, sűrű párában, és a 16. századi kastélyt a százhuszonegy szobájával nyomasztóan nagynak és magányos szigetnek érezte a semmi közepén.

Amikor ilyen érzése támadt, Diana mindig táncolt. Olyankor minden ballasztot lerázott magáról. Elfelejtette Raine-t, a rossz iskolai jegyeit, még azt is, hogy Sarah fejevesztés terhe mellett megtiltotta neki, hogy elhagyja a szobáját. A végtelenül hosszú folyosókon piruettek csinált, és dévaj kedvében nyelvet öltött az őseire, akik szigorúan néztek le rá a festményekről. Frances, az édesanyja egyszer bevallotta neki, hogy soha nem érezte jól magát az Althorp House-ban. „Mintha múzeumban lenne az ember a nyitvatartási idő után” – mondta.

Diana legjobban a magas, lenyűgöző Wootton teremben szeretett táncolni, amelynek a fekete-fehér csempékkel kirakott padlója sakktablára emlékeztetett. Főként szteppelt, mert a zaj, amelyet azzal ütött, az őrületbe kergette Raine-t.

Dianát duruzsoló motorhang állította meg. Kissé kifulladásra az ablakhoz lépett. Két autó hajtott a bejáratához, egy fekete Jaguar és egy női sportkocsi. Károly

megérkezett. A merész lesiklásait a sípályákon, az ejtőernyős ugrásait és a lovaspólóban elért sikereit Diana rendszeresen megcsodálta a tévében. A fényképe a tükörös asztal fölött függött az internátusban lévő szobájában. A szülői ház előtt most a világ alighanem legkerelettebb agglégénye szállt ki a kocsijából. Sarah kacér pukedlivel üdvözölte.

– Királyi fenség.

A feszes lovaglónadrágban és a szűk zsakettben, amely novemberben valójában túlságosan vékony volt, Diana nővére kifejezetten jól festett. Végre újra jól érezte magát. Két éve váratlanul elhagyta a barátja, azóta folyamatosan étvágytalan volt. Mostanra visszanyerte annyira az önbizalmát, hogy meghívja a walesi herceget vadászatra a családi birtokra.

Sarah bevezette Károlyt az épületbe, Diana pedig gyorsan felsurrant a szomszédos galériára.

– Kérem, várjon az előcsarnokban – hallotta a nővére szavait. – Szólok az istállófiúnak, hogy nyergelje fel a lovakat.

Diana megígérte Sarah-nak, hogy a szobájában marad, most mégis kilesett a sarok mögül. A herceg látványa mágiikusan vonzotta. A finom tweedzakóban volt benne valami egy múlt századi vidéki nemesből. A férfi érdeklődéssel nézegette a falakat a padlótól a mennyezetig díszítő festményeket, amelyek mind ugyanazt ábrázolták: rókadászatot. Amikor a következő képhez fordult, Diana

pillantást vethetett az arcára. Tudta, hogy most már nagyon gyorsan el kellene tűnnie, de képtelen volt rá. Valami nem eresztette. A herceg, ahogy az egyik kezét a hátára téve ott állt a hatalmas olajfestmény előtt, amelyen egy lovas egy rókát üldözött, valahogy magányosnak tűnt. Elveszettek. Sőt szomorúnak.

Egyszer csak, mintha megérezte volna Diana jelenlétét, feléje fordult, és ránézett. Károly pillantása a lelkéig hatolt, és nem tudta, mit mondjon, és mivel Sarah megölné, nem látott más lehetőséget, csakis a menekülést. Futni kezdett felfelé a vörös szőnyeggel borított, széles lépcsőn, amely hangosabban nyikorgott, mint bármikor. Aztán megállította a férfi hangja. Százszor hallotta már a tévében vagy a rádióban, itt és most azonban sokkal izgatóbb volt, noha csak egy szót mondott:

– Helló?

– Csak én vagyok az, Diana. Sarah húga. – Diana nem mert Károly szemébe nézni, és a balettcipőjére szegezte a tekintetét. Legalábbis addig, amíg eszébe jutott, hogy a királyi család tagja előtt pukedlizni kell. – Királyi fenség, kérem, tegyen úgy, mintha nem lennék itt.

Károly halványan elmosolyodott.

– Miért kellene úgy tennem?

– Azt nem árulhatom el – felelte Diana, és kissé oldalra billentette a fejét.

– Akkor sem, ha cserébe visszaadom a sálját?

Diana a nyakához kapott, feleslegesen, mert a sálja a herceg kezében volt. Talán szándékosan veszítette el, de ezt természetesen soha nem ismerné be.

– Nos? – mondta Károly.

– Megígéri, hogy a kettőnk titka marad, ha elárulom?

– Bízhat bennem.

A herceg tekintetéből egyszeriben eltűnt a szomorúság. Csábító lett, mint egy virágos tavaszi mező, amelynek a puha fűvébe ledobhatja magát az ember. Károly meleg hangja és tiszta tekintete megnyugtatta Dianát, és nyoma sem volt elfogódottságának.

– Meg kellett esküdnöm a nővéremnek, hogy napközben nem mutatkozom – vallotta be. – Félt, hogy elijeszteném fenségedet.

– Mivel ijeszthetne el? – kérdezte Károly.

– Például azzal, hogy balettgyakorlatokat végzek a galérián, de én szeretek itt táncolni. Vagy az előcsarnokban. És odakint is a falakon. – Mintha bizonyítékkal akarna szolgálni, Diana piruettet mutatott be, amivel megnevetette a herceget. – Szeret táncolni, uram?

– Ha ritmikus zenét hallok, alig bírom visszafogni magam – válaszolta Károly. – Csak én sajnos nem engedhetem meg magamnak, hogy falakon táncoljak.

– Egyszer meg kellene próbálnia. Csodálatos.

Egymásra néztek, és Diana egyszeriben elgyengült, miközben úgy érezte, nagyon gyerekesnek tűnhet harisnyanadrágban és bodyban, a kipirult arcával.

– Egy iskolai előadásra gyakorlok – mondta sietve. – Shakespeare-től adunk elő egy darabot.

– Ő az egyik kedvenc drámaíróm. És a színjátszás mindig is vonzott.

– Valóban?

Károly hirtelen meggörbítette a hátát, és borzongató grimaszt vágott.

– „Én, mivel nem játszhatom a szerelmemet, / Hogy eltöltsen e csevegő időt, / Úgy döntöttem, hogy gazember leszek”* – idézte. Aztán magyarázatképpen mosolyogva hozzáfűzte: – Az iskolai színházban egyszer Gloster herceget, a 15. századi torzszülött trónörökös alakítottam. Elgondolkodtató, hogy a rendező éppen azt a szerepet osztotta rám...

Dianát egészen elbűvölte, ahogy Károly saját magán viccelődött, és a tenyerét a szája elé tartva kuncogott.

– Melyik darabot adják elő? – kérdezte a herceg.

– A *Rómeó és Júliát*.

– Maga biztosan Júliát játssza.

Károly hízeleg neki, vagy csak udvarias? Dianának nem volt tapasztalata férfiakkal, de a gyomra bizsergett, és remegett a lába.

– Nem, nem szeretek előtérben lenni – vallotta be. – Csak akkor veszek részt előadásokban, ha nem kell szöveget mondanom. Csodálom fenségedet azért, hogy ilyen

---

* William Shakespeare: *III. Richárd* (Vas István fordítása)

magabiztosan szerepel nyilvánosság előtt. Mindig nagyon nyugodtnak tűnik, mintha soha nem félne semmitől.

Diana a herceg ejtőernyős ugrásaira, a kockázatos lesiklásaira és a póljátékosi pályafutására gondolt. Ez a férfi egy akcióhős és egy herceg tökéletes kombinációja.

– A félelem korlátoz. És ha az ember sajtóricsajjal együtt nőtt fel, mást nem is ismer – mondta Károly szerényen, és körbenézett. – Szóval ez az Althorp House híres képtára, amelyről mindenki áradozik?

Diana bólintott. Károly két lépcsőfokkal feljebb lépett hozzá, odanyújtotta neki a sálját, de amikor ő el akarta venni, a herceg nem engedte el.

– Lenne esetleg kedve ahhoz, hogy vacsora után megmutassa nekem a képtárat?

Nagyon szívesen, válaszolta volna Diana, de nem volt rá lehetősége, mert a nővére egyszer csak ott állt az előcsarnokban. Nem értette, miért nem hallotta meg Sarah lovaglósizmájának a kopogását a padlón.

– Szóval itt van, uram. A lovak... – Sarah mosolya elhalt, amikor észrevette Dianát. – Gondolhattam volna – mondta, aztán a herceghez fordult: – Bocsássa meg, ha a kishúgom tolakodó volt. Néha nem tudja, hol vannak a határai. Különlegesnek tartja magát, ezért is hívjuk úgy, hogy „a hercegnő”.

– Nem tartom magam különlegesnek!

– Te nem az egyik romantikus regényedet akartad olvasni a szobádban?

Diana imádta a nővérét, de tartott is tőle, ezért saját magát is meglepte, amikor dacosan előreszegezte az állát, és így szólt:

– A herceg megkért, hogy mutassam meg neki a képtárat.

Vasárnap este Diana a kenti West Heath leányinternátusban a szobája felé tartva lépkedett a lépcsőn, miközben kicsit olyan érzése volt, mintha lebegne. *Ha páros lesz a lépcsők száma, Károly herceg gondol rám.* Vagy az egészet csak álmodta?

Huszonkét lépcső. Diana elmosolyodott, aztán kopogtatás nélkül belépett a szobába. Carolyn törökülésben az ágyán ült, és édességek vették körül.

– Három tábla csokoládé, egy csomag gumimaci és három zacskó hihetetlenül finom praliné – sorolta.

Diana mosolya szélesebb lett.

– Te meg mit csinálsz?

– Nevezhetnénk leltározásnak. Ha a drága pralinék a mamámtól vannak, ezt azt jelenti, hogy jobban szeret engem, mint a papám? – Carolyn úgy tett, mintha komolyan elgondolkodna ezen, aztán feltépte a gumimacis zacskót. – A szüleim vagy fel akarnak hizlalni, vagy való-

ban azt gondolják, hogy a válási háborúskodásuk nem borít ki, ha elég csokoládét tömök magamba.

Talán véletlen volt, hogy Carolynt éppen Diana hálószobájában helyezték el. Az is lehet azonban, hogy egy pedagógus úgy gondolta, jól összeillenek, mert az internátusban csak ők elvált szülők gyerekei. Diana, amióta összebarátkozott Carolynnal, nem érezte magát földönkívülinek az iskolatársai között. Carolyn tudta, milyen érzés, ha az ember újra meg újra két tűz közé kerül, és ajándékokkal halmozzák el, mintha a szülők úgy megvásárolhatnák a gyermekük szeretetét.

– Sokkal fontosabb azonban a kérdés, hogy te miért vi-gyorogsz úgy, mint sütőtök – mondta Carolyn, és a hunyorgva nézett a szobatársnőjére, mintha olvasni próbálna a gondolataiban.

– Találkoztam vele! – kiáltotta Diana, és az ágyra dobta a kis retiküljét. – Végre találkoztam vele!

Carolyn szeme elkerekedett.

– *Vele?* Komolyan? – kérdezte.

A tekintete a fényképre esett, amelyet a lányok egyik éjszaka édességmámorukban kivágtak egy újságból, és a fehérre lakkozott tükrös asztal fölé ragasztották. A fotó a büszke Károly herceget ábrázolta egy pólóverseny után, egy vágatató lovon, az ütőt lándzsaként a magasba tartva. A képen hihetetlenül erős, férfias és hősiess volt. Alatta két bekeretezett fotó állt Diana hörcsögeiről, Little Black Muffról és Little Black Puffról.

Carolyn alig akart hinni a fülének.

– Valóban találkoztál Károly herceggel?

– Igen, végre! Közvetlenül előttem állt!

Diana ledobta magát Carolyn mellé az ágyra, amely a fehér, cicomás keretével lányosabb már nem is lehetett volna. A függönyök, az ágynemű, sőt még a tapéta is virágmintás volt. „Vigyázunk a lányainkra! – ígérte a West Heath internátus berendezése a szülőknél. – Itt nem lehet rock’n’rollt hallgatni, a szoknyák itt még takarják a térdet, és a lányok nálunk megtanulnak szaftos cordon bleu-t készíteni a leendő férjüknek!”

– A vacsoránál aztán egy asztalnál ültünk. Ugyanazt a levegőt szívtuk! Ő... El sem tudom mondani, milyen nagyszerű volt. Egészen különleges kisugárzása van!

– Én megmondhatom neked, mit sugároz – mondta Carolyn szárazon. – Azt, hogy ő Nagy-Britannia leendő királya.

– Nem erről van szó – felelte Diana. – A való életben még lenyűgözőbb, mint az újságokban és a magazinok főtőin. Egyszerűen minden csodálatos rajta!

– Az elálló füle is?

– Az az elálló fül is tökéletes – sóhajtott Diana, és engedte, hogy Carolyn a kezébe nyomja a zacskó gumimacit.

– Kezdd a legelejéről! Hol találkoztál vele? – kérdezte Carolyn, miközben felugrott az ágyáról, aztán bebújt alá.

Diana elmesélte a barátnőjének, hogy Sarah meghívta a herceget vadászhatévégre.

– Azt akarta, hogy mutassam meg neki a képtárunkat, de Sarah beleköpött a levesembe. Azt mondta, hogy a herceg az ő vendége, úgyhogy természetesen ő fogja végigvezetni.

– És te hagytad?

– Mit kellett volna tennem? Annyit azért mondtam Sarah-nak, hogy legalább hadd mutassam meg neki, hol vannak a villanykapcsolók. Ezt nem bírtam magamban tartani.

Diana hallotta, hogy Carolyn kuncog az ágy alatt.

– Megérdemelte, de ne foglalkozz vele! Sarah csak fél, hogy a herceg a végén még irántad fog érdeklődni. A nővéred tudja, hogy nagyon szép vagy. Nem kell hozzá sok idő, és minden férfi fejét el fogod csavarni.

Diana felült az ágyon, félrehajtotta a fejét, és nézegetni kezdte magát a tükörben. Szép, tehetséges és vicces nővérei mellett rút kiskacsának érezte magát.

– Ne vágj ilyen képet! – Carolyn magazinokkal bukkant újra elő, amelyeket az ágya alatt gyűjtögetett. – Nézd meg magad! A kék szemed minden szívet megolvaszt. Istenem, mit nem adnék a barackbőrödért! Az arcod pedig egy kicsit mindig rózsás, mintha éppen egy sétából jönnél meg. – Carolyn nagy nyögéssel újra alábukott. – Legalább kihallgattad őket, miközben Sarah megmutatta neki a galériát?

Diana elvigyorodott.

– Naná! Jaj, Carolyn... A herceg elképesztően művelt. Tudta, hogy melyik képet festette az a... van Dyck, vagy hogy hívják.

– Persze, elvégre tizenhárom évvel idősebb nálad. A papám is irtó sokat tud.

– Károlyhoz képest azonban én buta tök vagyok. Az osztályzataim szájalmasak.

Diana nem volt olyan szorgalmas, mint a nővérei közül Jane, vagy olyan céltudatos, mint Sarah. Ahelyett, hogy a napokat a füledt tanteremben töltötte volna, inkább iskolai kirándulásokra ment az értelmi és testi fogyatékosokat ápoló Darenth Park Kórházba.

Carolyn megint egy halom magazinnal dobta le magát az ágyra, és áthatóan nézett Dianára.

– A jegyeid azért rosszak, mert lusta vagy, nem pedig buta. Viszont több úszó- és sztepptánckupát is nyertél.

– És az mit számít?

– Sokat! Azt jelenti, hogy ha valami fontos neked, nagyon ambiciózus vagy. Ráadásul senkit sem ismerek, aki olyan csodásan tud bánni az emberekkel, mint te. – Carolyn leült az ágy végébe, kikapta a kupacból az egyik magazint, és lapozni kezdte, mintha keresne valamit. – Sarah és a herceg most akkor együtt van?

Diana ábrándos mosolya elhalt.

– Nem tudom. Flörtöltek egymással, de nem tűnt úgy, hogy szerelmesek lennének. Károly herceg különösen nem.

Ő inkább olyan volt... – Diana megrántotta a vállát –, mintha szomorú lenne.

– Szomorú? Károly herceg kifejezetten életvidám ember. Az imádott nagybátyja, Lord Mountbatten egy interjúban nemrégiben azt mondta róla, hogy mást sem csinál, mint egyik ágyból ugrik a másikba.

– Ha úgy is van, a férfiak megváltozhatnak – mondta Diana bátortalanul, mert valójában halvány sejtelve sem volt a férfiakról. – Egyébként mit csinálsz ilyen buzgón?

– Egy lépéssel előttem járok, és kutatást folytatok – dűnnyögte Carolyn. Erősen koncentrálna tovább lapozgatta a magazint, és átfutotta az olyan címeket, mint *Botrány a Rolling Stones háza táján: Keith Richardst letartóztatták kábítószer birtoklása miatt*; vagy *Mamma Mia! Az ABBA óriási sikereket arat világ körüli turnéján*. Néha, amikor a délutánok unalmasak voltak az internátusban, Diana és Carolyn összebújt valamelyikük ágyában, és pletykalapokat olvastak.

– Tudtam, egyszer még örülni fogok annak, hogy megőriztem ezeket a magazinokat. Ebben van az a ... jaj, hogy is hívják?

– Fiona Watson? – tippelt Diana.

– Nem. Ő nagyon buta volt, és sikamlós fotókat jelentetett meg magáról az egyik férfimagazinban.

– Igaz. És mi van azzal a luxemburgi hercegnővel?

– Felejtsd el! Ő római katolikus. Károly nem vehetné el, azt tiltja a törvény. Csak protestáns menyasszony jöhet szóba. Megvan! – mutatott Carolyn egy fotóra.

A pólóöltözéket viselő walesi herceg és egy meglehetősen rideg szépség volt rajta egy fa előtt, amelynek a törzsébe kezdőbetűket véstek. A nőt láthatóan nem igazán érdekelte a divat, egyszerű, piros pólót viselt, és a nadrágzsebébe süllyesztette a kezét.

– Camilla Parker-Bowles* – mondta Carolyn.

– Ők csak barátok – felelte Diana. – Kamilla nincs férjénél? Sőt azt hiszem, már gyereke is van.

– Na és? Károly nagybátyja, VIII. Eduárd király is ragaszkodott a szerelméhez, egy férjes asszonyhoz, és váltságba sodorta a királyi házat. Ráadásul nem titok, hogy sem Kamilla férje, sem ő maga nem veszi komolyan a házastársi hűséget. És éppen ez lehet kezdettől fogva probléma: Kamilla már gyűjtött tapasztalatokat, és kitombolta magát. A korona azonban olyan lányt kíván Károlynak, aki nemcsak fiatal és szép, hanem protestáns, nemesi származású és ártatlanabb, mint Szűz Mária. Az udvar nagy ívben tesz arra, hogy 1977-ben élünk, amikor a nők már nem viselnek melltartót, és a Rolling Stones koncertjein táncolják át az éjszakákat. A korona mesebeli hercegkisasszonyt keres a trónörökösnek.

Diana pillantása megint a tükörrre esett.

---

* A továbbiakban: Kamilla (a Szerk.)